

Introducere

1. Regularizarea cererii de chemare în judecată în Codul de procedură civilă din 1865

Potrivit art. 112 C.proc.civ. 1865, în forma modificată prin Legea nr. 202/2010^[1], cererea de chemarea în judecată trebuia să cuprindă, în principiu, (1) numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul; (2) numele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 82 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător; (3) obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când prețuirea este cu puțință; pentru identificarea imobilelor indicarea comunei și județului, strada și numărul, iar, în lipsă, vecinătățile, etajul și apartamentul, sau, când imobilul este înscris în cartea funciară, numărul de carte funciară și numărul topografic, (4) arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea, (5) arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere; când dovada se face prin înscrisuri, se vor alătura la cerere atâtea copii câți părți sunt, mai mult câte o copie de pe fiecare înscris, pentru instanță; copiile vor fi certificate de reclamant că sunt la fel cu originalul. Se va putea depune și numai o parte dintr-un înscris privitor la pricină, rămânând ca instanța să dispună, la nevoie, înfățișarea înscrisului în întregime. Dacă înscrisurile sunt scrise în limbă străină sau cu litere vechi, se vor depune traduceri sau copii cu litere latine, certificate de parte. Când reclamantul voiește să-și dovedească cererea sau vreunul din capetele cererii sale, prin interogatoriul părâtului, va cere înfățișarea în persoană a acestuia. Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele și locuința martorilor, dispozițiile art. 82 alin. (1) teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător [text cu un conținut similar cu al art. 194 lit. e) din Codul de procedură civilă actual] și (6) semnătura.

^[1] Publicată în M. Of. nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Codul de procedură civilă din 1865 a fost completat prin O.U.G. nr. 138/2000^[1] cu art. 114, modificat prin Legea nr. 219/2005^[2], potrivit căruia, în aplicarea dispozițiilor art. 112 precitate, la primirea cererii de chemare în judecată, președintele sau judecătorul care îl înlocuiește va verifica dacă aceasta întrunește cerințele prevăzute de lege. Când este cazul, reclamantului i se pune în vedere să completeze sau să modifice cererea și să depună, potrivit art. 112 alin. (2) și art. 113, cererea și copii certificate de pe toate înscrisurile pe care își întemeiază cererea. Reclamantul va completa cererea de îndată. Atunci când completarea nu este posibilă, cererea se va înregistra și i se va acorda reclamantului un termen scurt. În cazul în care cererea a fost primită prin poștă, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile ei, cu mențiunea că, până la termenul acordat, urmează să facă completările sau modificările necesare. Acordarea termenului se face, în toate cazurile, cu mențiunea că neîndeplinirea în acest termen a obligațiilor privind completarea sau modificarea cererii poate atrage suspendarea judecării. Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii de chemare în judecată nu sunt îndeplinite în termenul stabilit de președintele instanței sau judecătorul care îl înlocuiește, cauza va fi suspendată; suspendarea judecării se pronunță prin încheiere potrivit dispozițiilor art. 339 C.proc.civ. 1865 (adică potrivit regulilor procedurii necontencioase aplicabile în cazurile în care legea dă în căderea președintelui instanței luarea unor măsuri cu caracter necontencios).

Deși textele legale citate stabileau în sarcina președintelui instanței atribuția verificării cererii de chemare în judecată sau de judecătorul care îl înlocuiește, în acord cu art. 97 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor, această sarcină revenea, în realitate, judecătorului desemnat cu soluționarea cauzei. Potrivit art. 97 din Regulament, dosarele repartizate pe complete în mod aleatoriu vor fi preluate de președintele sau de unul dintre judecătorii completului de judecată, care va lua măsurile necesare în scopul pregătirii judecării, astfel încât să se asigure soluționarea cu celeritate a cauzelor.

În urma repartizării aleatorii a cauzei prin intermediul aplicației ECRIS, potrivit art. 95 alin. (2) din Regulament (repartizarea cauzelor se va efectua în sistem informatic prin programul ECRIS), judecătorul investit cu soluționarea cererii putea alege să urmeze procedura instituită de art. 114 C.proc.civ. 1865, dispozițiile legale citate nefiind contrare unui asemenea mod de lucru.

[1] Publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

[2] Publicată în M. Of. nr. 609 din 14 iulie 2005.

Nu de puține ori, în practica unor instanțe de judecată, neîndeplinirea obligațiilor puse în vedere reclamantului ducea la suspendarea cauzei în temeiul art. 114 C.proc.civ. 1865 și, după caz, la dezinvestirea instanței prin constatarea intervenirii perimării cererilor în termen de 1 an de la suspendare.

2. Regularizarea cererii de chemare în judecată în Codul de procedură civilă din 2010

Prin adoptarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, legiuitorul a adus o serie de îmbunătățiri față de Codul de procedură civilă anterior, urmărind păstrarea echilibrului între principiile fundamentale ale dreptului procesual civil – respectarea dreptului la un proces echitabil, prin soluționarea cauzei în termen optim și previzibil, a legalității, egalității, disponibilității, bunei-credințe, respectarea dreptului la apărare și a oralității.

Dispozițiile Codului de procedură civilă actual instituie o procedură pe alocuri similară celei din vechea reglementare^[1], însă riguros reglementată, dovadă că legiuitorul a dorit să înlăture neajunsurile generate de o cerere de chemare în judecată informă.

Ca urmare a numeroaselor condamnări ale României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru nesoluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin instituirea procedurii regularizării se dorește să se ofere un început al procesului în care pretenția reclamantului să fie bine conturată sub aspectul elementelor esențiale: obiect, cauză și probatoriu; implicit, s-a urmărit și protejarea părâtului, care va cunoaște pretențiile reclamantului și va putea să se apere corespunzător, evitându-se, totodată, surprinderea acestuia sau pregătirea insuficientă la termenul tradițional în care se propuneau probele în reglementarea anterioară^[2].

Este adevărat că în practica judiciară pot fi întâlnite situații în care dispozițiile art. 194-197 C.proc.civ. sunt interpretate prea rigid sau flexibil, dar tocmai aceasta încearcă proiectul de față să preîntâmpine.

Cartea este structurată în zece capitole, primele șapte tratează, în ordine, elementele cererii de chemare în judecată astfel cum sunt enunțate de art. 194-195 C.proc.civ., respectiv părțile din proces (Capitolul

[1] În același sens, a se vedea Gh.-L. Zidaru, Unele aspecte privind regularizarea cererii de chemare în judecată și noua reglementare a taxelor judiciare de timbru, studiu disponibil pe www.juridice.ro, publicat la data de 22 noiembrie 2013 (în continuare citat Gh.-L. Zidaru, Unele aspecte privind regularizarea cererii..., www.juridice.ro).

[2] A se vedea și Tezele prealabile ale proiectului Codului de procedură civilă, aprobate prin H.G. nr. 1527/2007 (M. Of. nr. 889 din 27 decembrie 2007).

I), reprezentarea în proces (Capitolul II), obiectul (Capitolul III) și cauza (Capitolul IV), probele pe care se întemeiază cererea (Capitolul V), semnătura (Capitolul VI) și numărul de exemplare (Capitolul VII), un capitol distinct se referă la aspectele procedurale ridicate de dispozițiile privind regularizarea cererilor (Capitolul VIII), iar ultimele două capitole analizează elementele controversate și interesante ce țin de taxele judiciare de timbru în reglementarea dată de O.U.G. nr. 80/2013 (Capitolul IX) și ajutorul public judiciar (Capitolul X), aspecte ce interesează, în principal, procedura regularizării cererii de chemare în judecată.

Nucleul lucrării îl constituie încheierile de ședință ale instanțelor de judecată naționale, prin care a fost anulată cererea de chemare în judecată, precum și încheierile pronunțate asupra cererilor de reexaminare împotriva soluțiilor de anulare. Unde a fost cazul, au fost incluse soluțiile similare sau contrare celor expuse (în secțiunea **Jurisprudență**, situată după încheierea de ședință) cu un extras al considerentelor relevante, au fost sintetizate soluțiile din doctrină asupra aspectului tratat în jurisprudență (în secțiunea **Doctrină**, situată după încheierea de ședință) și au fost prezentate comentariile autorului (în secțiunea **Comentariu**, respectiv **Comentariu și doctrină**, situată după încheierea de ședință).

Au fost tratate și principalele probleme care au primit o interpretare diferită în jurisprudență și doctrină, cum ar fi aplicarea dispozițiilor procedurale în timp, în special ca urmare a adoptării Legii de modificare a Codului de procedură civilă nr. 138/2014 (publicată în M. Of. nr. 753 din 16 octombrie 2014, data intrării în vigoare fiind 19 octombrie 2014), obligativitatea procedurii regularizării, sfera de aplicare, rolul activ al instanței în completarea cererii de chemare în judecată, citarea prin publicitate a persoanei juridice, cuprinsul împuternicirii apărătorului sau a consilierului juridic, reprezentarea persoanelor juridice, evaluarea imobilelor pentru stabilirea competenței și determinarea taxelor judiciare de timbru, calificarea cererii de chemare în judecată, certificarea pentru conformitate cu originalul a înscrisurilor, enunțarea probatoriului, inclusiv în ceea ce privește obiectivele expertizei de specialitate, numărul de exemplare în cazul cererilor primite prin e-mail sau fax în cazul contestației la executare (după modificarea Codului de procedură civilă), sancțiunea pentru nerespectarea termenului de 10 zile acordat reclamantului pentru completarea cererii de chemare în judecată, limitele aplicării instituției modificării cererii de chemare în judecată, anularea parțială a cererii de chemare în judecată, renunțarea la judecată sau renunțarea la judecată parțială în calea de atac a reexaminării încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, reiterarea cererii de chemare în judecată, limitele de

apreciere cu privire la taxele judiciare de timbru în soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, dovada achitării taxelor judiciare, cuantumul taxelor judiciare de timbru în cererile având ca obiect validare poprire, partaj judiciar – noțiunea de „imobil ocupat de construcții” –, efectele introducerii cererii de reexaminare împotriva modului de stabilire a taxei judiciare, respectiv cererii de acordare a ajutorului public judiciar, ajutorul public judiciar în cazul cauțiunii, precum și aspecte privind aplicarea în timp a dispozițiilor O.U.G. nr. 80/2013 referitoare la regularizarea cererii și taxele judiciare de timbru.

3. Modificarea Codului de procedură din 2010 prin Legea nr. 138/2014

Codul de procedură civilă actual a fost completat și modificat prin Legea nr. 138/2014^[1], relevante sub aspectul regularizării cererilor fiind dispozițiile:

– art. I pct. 5 din lege, care introduce la **art. 200 C.proc.civ.**, după alin. (1), un nou alineat, **alin. (1)¹**, cu următorul cuprins: „În cazul în care cauza nu este de competența sa, completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citirea părților, trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate. Dispozițiile privitoare la necompetență și conflictele de competență se aplică prin asemănare”;

– art. I pct. 6 din lege, care modifică **alin. (2) al art. 200 C.proc.civ.**, având următorul cuprins: „Când cererea nu îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194-197, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3)”;

– art. I pct. 37 din lege, care modifică **alin. (1) al art. 716 C.proc.civ.**, potrivit căruia „Contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz”; și

– art. VII pct. 1 din lege, care introduce, în **Legea nr. 76/2012, art. 12¹**, potrivit căruia „Dacă prin lege nu se prevede altfel, dispozițiile art. 200 C.proc.civ. privind verificarea cererii și regularizarea acesteia nu

^[1] Publicată în M. Of. nr. 753 din 16 octombrie 2014, data intrării în vigoare fiind 19 octombrie 2014.

se aplică în cazul incidentelor procedurale și nici în procedurile speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții”.

În ceea ce privește **aplicarea în timp a legii procesuale civile**, textul art. 24 C.proc.civ. este cât se poate de clar – dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare –, în sensul că cererilor și executărilor silite demarate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014, 19 octombrie 2014, li se aplică Codul de procedură civilă nemodificat.

În acest mod, cererilor incidentale – cum ar fi cererea reconvențională – și contestațiilor la executare formulate în procese, respectiv executări silite începute înainte de data de 19 octombrie 2014 li se vor aplica dispozițiile art. 200 C.proc.civ. Mai trebuie precizat că executarea silită începe prin formularea cererii de executare silită la executorul judecătoresc, potrivit art. 663 alin. (1) C.proc.civ. – executarea silită poate porni numai la cererea creditorului, dacă prin lege nu se prevede altfel –, astfel că acestor executări începute prin cereri de executare silită formulate înainte de data de 19 octombrie 2014, inclusiv contestațiilor la executare, care au natura unui incident procedural cu privire la executarea silită, li se vor aplica în continuare dispozițiile art. 200 C.proc.civ.

4. Modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești

Prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 749/18.10.2011^[1] a fost modificat Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/22.09.2005^[2], în sensul introducerii art. 96², articol modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 878/20.08.2013^[3], care are în prezent următorul conținut: „Dacă se constată că pe rolul instanței există sau au existat cel puțin două cereri formulate de aceeași parte, având același obiect principal și aceeași cauză, toate cererile vor fi judecate de către primul complet investit, dacă cererile nu au fost soluționate încă, precum și dacă primul complet investit a luat act de renunțarea la judecarea cererii sau a anulat cererea ca netimbrată, ca nesemnată ori pentru neîndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de art. 194-197 din Cod de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

[1] Publicată în M. Of. nr. 836 din 25 noiembrie 2011.

[2] Publicată în M. Of. nr. 958 din 28 octombrie 2005.

[3] Publicată în M. Of. nr. 589 din 18 septembrie 2013.

Textul legal a fost adoptat în scopul înlăturării eventualelor încercări de eludare a principiului repartizării aleatorii a cauzei. În concret, în ipoteza introducerii repetate a aceleiași cereri de chemare în judecată, **primul complet investit va soluționa cauza**. Mai trebuie precizat că textul din regulament a urmărit și repartizarea egală a dosarelor pe complete, în scopul distribuirii echilibrate a atribuțiilor în instanță.

Dispozițiile art. 96² din Regulament nu au fost lipsite de o aplicare neunitară în instanțele de judecată. Astfel, în situația în care, în urma ivirii unui incident dintre cele indicate la art. 96², reclamantul și-a reiterat pretențiile, însă **a adăugat un nou capăt de cerere sau cuantumul pretențiilor a fost majorat** – ipoteză întâlnită în special în litigiile cu profesioniștii, când o nouă factură ajunge la scadență –, al doilea judecător fie a păstrat spre soluționare dosarul, fie l-a trimis completului inițial investit.

Plecând de la scopul pentru care a fost adoptat art. 96², respectiv înlăturarea posibilității alegerii judecătorului de către parte, precum și repartizarea egală a atribuțiilor în instanță, soluția corectă și majoritară este în sensul că judecătorul inițial este cel legal investit cu soluționarea cauzei.

Dacă **se adaugă un nou capăt principal de cerere cererii inițiale**, soluția formală este de disjungere a petitului inițial de cel nou și trimiterea petitului vechi judecătorului inițial investit și păstrarea celui nou de al doilea judecător, urmând ca la termenul de judecată să fie conexate cauzele, dacă sunt îndeplinite condițiile art. 139 C.proc.civ. Totuși, pentru evitarea acestor operațiuni formale, care nu aduc niciun beneficiu concret, dacă al doilea judecător consideră că sunt întrunite condițiile conexării, va putea trimite întreaga cauză completului inițial investit, în temeiul art. 96² din Regulament. Bineînțeles, dacă pretențiile nu au nicio legătură, disjungerea și trimiterea petitului vechi judecătorului inițial se impune.

Deși textul legal face referire la complet, față de scopul principal pentru care a fost instituit art. 96² din Regulament, noțiunea trebuie interpretată în sensul de judecător, iar nu de un anumit număr al completului, care poate fi modificat, desființat, judecătorul inițial figurând printre judecătorii instanței. Aceasta întrucât și viziunea Consiliului Superior al Magistraturii a cunoscut o orientare spre repartizare judecătorului, iar nu completului, când s-a pus problema reglementării altor incidente ivite în fața instanțelor de judecată, care sunt strâns legate de un anumit judecător [de exemplu, art. 99 alin. (5³) din Regulament].

Capitolul I. Părțile procesului

I. Culpă reclamantului în indicarea propriului domiciliu

C.proc.civ., art. 194 lit. a)

Potrivit art. 194 lit. a) teza I C.proc.civ., cererea de chemare în judecată va cuprinde numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților.

Cade în sarcina exclusivă a petenților să își precizeze un domiciliu valid, unde vor primi înscrisurile emise de instanță, întrucât comunicările nu pot fi emise la nesfârșit și dosarul lăsat în nelucrare din vina acestora.

Existența unui domiciliu invalid echivalează cu lipsa domiciliului; în aceste condiții nici obligația prevăzută de art. 194 lit. a) C.proc.civ. nu este îndeplinită. Stoparea procesului în etapa procedurală a regularizării, în condițiile în care nu a fost indicat domiciliul corect al reclamantului, este în interesul desfășurării normale a procesului judiciar, care nu poate continua fără o comunicare reală cu părțile.

Jud. Sectorului 2 București, s. civ., încheierea de anulare din 15.05.2014, definitivă prin neatacare, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 28.02.2014 pe rolul Judecătoriei Sector 2 București, petentul G.V., în contradictoriu cu intimata D.G.P.M.B. - P.S. 2, a solicitat instanței de judecată ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea procesului-verbal de constatare a contravenției încheiat la data de 16.02.2014.

În fapt, prin rezoluția de primire a cererii, a fost stabilită obligația de a indica denumirea și sediul intimatei, mijloacele de probă pe care sprijină fiecare capăt de cerere, motivele de drept pe care se întemeiază cererea, de a conforma cu originalul înscrisurile depuse și de a depune dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 20 lei, sub sancțiunea anulării cererii, în termen de 10 zile de la comunicarea emisă de instanță.

Potentul nu a putut fi înștiințat despre lipsurile cererii de chemare în judecată, deși comunicarea din data de 09.04.2014 a fost efectuată la domiciliul indicat în acțiune.

În drept, conform art. 81 din O.U.G. nr. 4/2013, C.proc.civ. intră în vigoare la data de 15.02.2013, iar potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012, acest cod se aplică proceselor începute după intrarea în vigoare. Prin

urmare, acest incident procedural va fi soluționat prin raportare la C.proc.civ. – Legea nr. 134/2010 –, procesul fiind demarat după intrarea în vigoare a codului.

În baza art. 200 alin. (1) C.proc.civ., completul căruia i-a fost repartizată cauza verifică dacă cererea de chemare în judecată îndeplinește condițiile prevăzute de art. 194-197 C.proc.civ. Potrivit art. 197 C.proc.civ., petentul avea obligația să achite taxele judiciare de timbru în condițiile O.U.G. nr. 80/2013.

Potrivit art. 155 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., persoanele fizice vor fi citate la domiciliul lor. Petentul a indicat ca domiciliu adresa din București, Sector 5, însă dovada de comunicare s-a întors la dosar, întrucât adresa indicată nu este validă.

Cade în sarcina exclusivă a petenților să își precizeze un domiciliu valid unde vor primi înscrisurile emise de instanță, întrucât comunicările nu pot fi emise la nesfârșit și dosarul lăsat în nelucrare din vina acestora. Existența unui domiciliu invalid echivalează cu lipsa domiciliului, în aceste condiții nici obligația prevăzută de art. 194 lit. a) C.proc.civ. nu a fost îndeplinită. Stoparea procesului în această etapă procedurală, în condițiile în care nu a fost indicat domiciliul corect, este în interesul desfășurării normale a procesului judiciar, care nu poate continua fără o comunicare reală cu părțile.

Potrivit dispozițiilor art. 194 lit. e) C.proc.civ., trebuie indicate mijloacele de probă pe care se sprijină fiecare capăt de cerere și înscrisurile depuse la dosar trebuie certificate pentru conformitate cu originalul, iar potrivit art. 194 lit. a) C.proc.civ., trebuie indicată denumirea și sediul intimitatei.

Cum petentul nu a putut fi înștiințat din culpa acestuia până la data de 15.05.2014, data soluționării acestui incident procedural, cum au trecut mai mult de 10 zile procedurale de la încercarea de a fi înștiințat de lipsurile cererii de chemare în judecată, iar aceste lipsuri nu au fost complinite, instanța a anulat cererea de chemare în judecată, astfel cum prevede art. 200 alin. (3) C.proc.civ.

Jurisprudență: *În același sens, Jud. Iași, s. civ., încheierea de re-examinare din 10.06.2013, definitivă, nepublicată.*

Instanța a reținut că, pe fondul precizărilor petentului, care a arătat că nu s-a putut conforma obligațiilor instanței, întrucât nu a indicat în mod corect adresa sa de domiciliu, motiv pentru care nu a cunoscut obligațiile respective, acesta invocă propria culpă în redactarea plângerii contravenționale, întrucât, potrivit art. 194 lit. a) C.proc.civ., el avea obligația de a menționa numele și prenumele, domiciliul sau reședința sa.

2. Omisiunea indicării numelui/denumirii pârâtului și a adresei acestuia

C.proc.civ., art. 194 lit. a)

Potrivit art. 194 lit. a) teza I C.proc.civ., cererea de chemare în judecată va cuprinde numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților.

Omisiunea indicării numelui/denumirii pârâtului și a adresei acestuia nu poate atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile în care aceste elemente rezultă din cuprinsul înscrisurilor anexate la dosar.

Jud. Alba Iulia, s. civ., încheierea de reexaminare din 23.04.2014, definitivă, nepublicată

Prin încheierea din data de 27.03.2014, pronunțată de Judecătoria Alba Iulia, a fost anulată cererea de chemare în judecată formulată de către contestator pentru neîndeplinirea obligațiilor impuse în sarcina acestuia.

În considerentele încheierii, instanța a reținut că reclamantului i s-a pus în vedere, în temeiul art. 200 alin. (2) C.proc.civ., să indice numele, prenumele, denumirea intimaților și domiciliul sau sediul acestora, să motiveze în fapt sau în drept cererea, să precizeze valoarea debitului urmărit pentru stabilirea cauțiunii și să facă dovada comunicării procesului-verbal din data de 10.01.2014. Instanța a reținut că reclamantul nu și-a îndeplinit aceste obligații, motiv pentru care a dispus anularea contestației la executare formulate.

Analizând cererea de reexaminare și înscrisurile aflate la dosar, instanța constată că cererea contestatorului este întemeiată, motiv pentru care urmează să o admită. (...)

Relativ la omisiunea indicării numelui/denumirii intimaților și a adreselor acestora, instanța reține că aceste elemente rezultă din cuprinsul înscrisurilor anexate cererii de chemare în judecată, iar, pe de altă parte, măsura anulării cererii de chemare în judecată nu este rezonabilă și proporțională cu scopul urmărit – respectarea dispozițiilor art. 194 lit. a) C.proc.civ. și buna desfășurare a procesului civil – în condițiile în care contestatorul a complinit celelalte condiții impuse de lege pentru completarea cererii de chemare în judecată.

În consecință, în temeiul art. 200 alin. (6) C.proc.civ., instanța a admis cererea de reexaminare formulată de contestator, a revenit asupra măsurii anulării dispuse și a retrimis cauza completului inițial investit.

Comentariu: 1. Dincolo de argumentele ce țin de formalismul pe care îl presupune cererea de chemare în judecată, soluția devine criticabilă în ipoteza în care sunt mai multe părți, situație în care este greu de dedus care a fost intenția reclamantului la momentul sesizării instanței, putând alege să cheme în judecată numai o parte dintre părți, sau acțiunea este de așa natură încât presupune judecarea cauzei în contradictoriu cu mai mulți părți, ipoteză în care este necesar să se atragă atenția reclamantului că trebuie să precizeze clar cu cine se judecă. Ignorarea dispozițiilor art. 194 lit. a) C.proc.civ. poate duce la prelungirea inutilă a procedurii, dacă se ivesc incidente procedurale cum ar fi lipsa de procedură, precizările repetate ale reclamantului în ceea ce privește cadrul procesual etc.

2. În speță, cererea de reexaminare are ca obiect anularea unei cereri având ca obiect contestație la executare. În prezent, potrivit art. 716 alin. (1) C.proc.civ., astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 138/2014, contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz.

Pentru aplicarea în timp a dispoziției și alte aspecte procedurale, a se vedea **speța nr. 51**, Comentariu și doctrină, pct. 2.

3. Omisiunea indicării numelui/denumirii pârâtului și a adresei acestuia în materie contravențională. Opinia contrară

C.proc.civ., art. 194 lit. a), art. 200
O.G. nr. 2/2001, art. 33

Potrivit art. 194 lit. a) teza I C.proc.civ., cererea de chemare în judecată va cuprinde numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților.

În materie contravențională, principiul disponibilității din dreptul comun procesual civil în ceea ce privește stabilirea cadrului procesual nu este aplicabil. Conform dispozițiilor art. 33 din O.G. nr. 2/2001, părțile unui dosar ce are ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale sunt clar definite, respectiv contravenientul sau persoana care a formulat plângerea și agentul constatator care a aplicat sancțiunea. Prin urmare, singura persoană în contradictoriu cu care poate fi soluționată plângerea contravențională formulată de societatea petentă nu poate fi decât agentul constatator, adică autoritatea emitentă a procesului-verbal.

Jud. Târgu Mureș, s. civ., încheierea de reexaminare nr. 3064 din 18.07.2013, definitivă, nepublicată

Prin cererea de reexaminare a încheierii nr. 2279/04.06.2013, pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș, înregistrată la data de 17.06.2013, formulată de petenta SC H.H. SRL, prin administrator B.C.A., s-a solicitat instanței să se revină asupra măsurii anulării plângerii contravenționale și să se dispună și anularea procesului-verbal de contravenție, sens în care a anexat cererii documentele ce lipseau sau nu erau conforme cerințelor. (...)

Prin încheierea atacată instanța a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 200 alin. (3) C.proc.civ., anularea cererii având ca obiect plângere contravențională formulată de petenta SC H.H. SRL, întrucât aceasta nu s-a conformat dispozițiilor instanței, în termenul prevăzut de art. 200 alin. (2) C.proc.civ., de a certifica copiile înscrisurilor ca fiind conforme cu originalul, nu a indicat numele și prenumele sau denumirea pârâtului, domiciliul sau reședința ori sediul părților, nu a arătat dovezile pe care se întemeiază plângerea, iar pentru martori, numele și adresa fiecăruia. (...)

În urma înaintării Judecătoriei Târgu Mureș la data de 25.04.2013, prin adresa emisă de G.F. – S.J.M., a plângerii contravenționale formulate de către SC H.H. SRL, s-a înregistrat dosarul instanței, având ca obiect plângere contravențională, privind pe petenta SC H.H. SRL și intimata G.F. – S.J.M. (...)

Cu toate că petenta nu s-a conformat în tot măsurilor dispuse de către instanță, instanța va admite cererea de reexaminare, reținând faptul că lipsurile cererii nu conduc la împiedicarea judecării cauzei, dar mai ales consecințele ce se produc prin anularea cererii. (...)

Cât privește neindicarea datelor de identificare a părților, respectiv numele sau denumirea pârâtului, instanța consideră că petentul nu a înțeles ceea ce i se solicită, având în vedere că a depus la dosar actele de constituire a societății petentei și acte ce individualizează datele de identificare a societății și a asociaților, precum și faptul că investirea instanței nu s-a făcut direct de către petentă, ci prin organul constatator.

Mai mult, în materie contravențională, principiul disponibilității din materia dreptului comun procesual civil în ceea ce privește stabilirea cadrului procesual nu este aplicabil. Conform dispozițiilor art. 33 din O.G. nr. 2/2001, părțile unui dosar ce are ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale sunt clar definite, respectiv contravenientul sau persoana care a formulat plângerea și agentul constatator care a aplicat sancțiunea. Prin urmare, singura persoană în contradictoriu cu care poate fi soluționată plângerea contravențională formulată de societatea petentă nu poate fi decât agentul constatator, adică autoritatea emitentă

a procesului-verbal, care de altfel a și investit instanța, prin adresa în care a precizat toate datele sale de identificare. (...)

Față de cele arătate, instanța apreciază că anularea plângerii a fost determinată tocmai de formularea nu suficient de clară a cerințelor impuse petentei, precum și din modul evaziv în care a înțeles să răspundă petenta, prin depunerea unor acte, fără a da niciun fel de explicații în sensul celor cerute de instanță. Petenta a adus dovezi și explicații suplimentare în cursul soluționării prezentei cereri de reexaminare. Astfel, instanța apreciază că plângerea poate fi soluționată, la dosarul cauzei fiind depus, în două exemplare, procesul-verbal de contravenție în copie legalizată de notar, indicând datele de identificare a martorului menționat în cuprinsul procesului-verbal drept reprezentant al societății petente, iar cât privește intimata, datele sale se regăsesc în actul prin care aceasta a investit instanța.

În consecință, în temeiul art. 200 alin. (6) și (7) C.proc.civ., instanța a admis cererea de reexaminare formulată și a trimis cauza completului inițial investit.

Comentariu: Potrivit art. 33 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.

Dispozițiile textului legal expus impun instanței o serie de obligații, respectiv fixarea primului termen de judecată și citarea participanților la proces, însă aceasta nu are loc în mod automat, din moment ce art. 47 din același act normativ stabilește că dispozițiile ordonanței se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, care impun, la rândul său, obligații procedurale în sarcina petentului.

Instanța citează contravenientul și organul care a aplicat sancțiunea, însă după precizarea datelor de către petent. Altfel spus, dispozițiile art. 194 lit. a) C.proc.civ. nu sunt incompatibile cu obligația instanței de citare a părților și a celorlalte persoane menționate de textul legal, care este ulterioară momentului regularizării cererii.

Astfel, este discutabilă aprecierea din cuprinsul încheierii expuse, din moment ce, înainte de îndeplinirea obligației instanței de citare a părților, este incidentă obligația petentului de a preciza cadrul procesual. Abia în cazul în care demersurile sale au eșuat, atunci poate obține concursul instanței în vederea obținerii datelor necesare pentru identificarea părților din proces, soluția de anulare a cererii pentru acest motiv devenind nerezonabilă.

4. Obligația precizării exprese a numelui, prenumelui și adresei intervenientului forțat într-un litigiu cu societatea de asigurare

C.proc.civ., art. 194 lit. a), art. 196

Potrivit art. 194 lit. a) teza I C.proc.civ., cererea de chemare în judecată va cuprinde numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților.

Reclamantul are obligația să precizeze expres numele, prenumele și adresa intervenientului forțat într-un litigiu cu societatea de asigurare, și nu doar să facă trimitere la dosarul de daună și la cauza judecată de instanțele penale pentru identificarea acestor date.

Jud. Timișoara, s. civ., încheierea de reexaminare nr. 7452 din 13.06.2013, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Timișoara la data de 04.06.2013, petenta M.M. a solicitat instanței anularea încheierii nr. 5496/19.04.2013, pronunțată de Judecătoria Timișoara.

În fapt, petenta arată că, la data de 05.03.2013, prin avocat, a depus o cerere de chemare în judecată formulată împotriva pârâtei SAR C.I. SA pentru obligarea acesteia, în calitate de asigurător RCA, la plata unor despăgubiri reprezentând daune morale și materiale născute dintr-un accident de circulație.

Prin adresa din data de 02.04.2013, instanța i-a pus în vedere să depună la dosarul cauzei taxa judiciară de timbru în valoare de 1711,19 lei, dovada participării la ședința de informare privind medierea, precum și să indice numele, prenumele și domiciliul intervenientului forțat.

Prin adresa depusă la data de 08.04.2013, petenta a răspuns solicitărilor instanței, depunând la dosar procesul-verbal din care rezultă lipsa pârâtelor la mediere, a precizat faptul că acțiunea sa este scutită de plata taxei de timbru în temeiul dispozițiilor art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 și că aceasta nu cunoaște numele, prenumele și adresa intervenientului forțat, solicitând instanței să facă adresă către pârâtă și către Poliția Municipiului Timișoara – Biroul Rutier, pentru a primi toate aceste date și informații.

Judecătorul fondului a considerat că petenta nu și-a îndeplinit obligațiile procedurale dispuse, motiv pentru care a fost anulată cererea de chemare în judecată. (...)

Analizând cererea petentei, instanța constată dovedite aspectele anterior menționate; de asemenea, solicitarea instanței, comunicată petentei, a fost aceea de a depune o taxă judiciară de timbru în cuantum de 1711,19

lei, dovada participării la ședința de informare privind avantajele medierei, de a indica numele, prenumele și domiciliul intervenientului forțat.

Faptul că petenta, la data de 08.04.2013, a depus o cerere prin care a invocat, ca temei pentru scutirea de plata taxei judiciare de timbru, dispozițiile art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997, copia procesului-verbal care atestă lipsa părâtelor la mediere, precum și sublinierea aspectului conform căruia nu se cunoaște numele și adresa intervenientului forțat, solicitându-i instanței să efectueze demersuri pentru aflarea acestui aspect, pentru primirea unor copii a dosarului de daună și a dosarului penal unde se găsesc toate datele necesare, la care au fost anexate înscrisuri, nu echivalează cu un răspuns la toate cerințele instanței, comunicate petentei prin adresă. (...)

Nesocotind cerința instanței, căreia trebuia să-i fi fost indicat în mod expres numele intervenientului forțat, să-i fie făcută dovada timbrării, aceasta a dispus prin încheierea nr. 5496/19.04.2013, anularea cererii, or, instanța de față, constatând că măsura anulării nu a fost dispusă eronat, că nu au fost înlăturate neregularitățile cererii inițiale, înregistrate pe rolul instanței la data de 05.03.2013, a respins, în condițiile art. 200 alin. (6) C.proc.civ., cererea de reexaminare care formează obiectul acestui dosar.

5. Indicarea numelui moștenitorilor părâtului

C.proc.civ., art. 194 lit. a), art. 196

Potrivit art. 194 lit. a) teza I C.proc.civ., cererea de chemare în judecată va cuprinde numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților.

În condițiile în care părâtul este decedat la data formulării cererii de chemare în judecată, ridicându-se problema capacității procesuale de folosință a acestuia, iar identificarea moștenitorilor nu este imposibilă, dispozițiile art. 194 lit. a) C.proc.civ. impun necesitatea indicării succesiorilor părâtului.

Jud. Satu Mare, s. civ., înch. de reexaminare din 01.06.2013, definitivă, nepublicată

Prin încheierea din data de 10.05.2013, Judecătoria Satu Mare a anulat cererea formulată de reclamantii S.F.B.A. și S.F.R.D., având în vedere că aceștia nu s-au conformat dispozițiilor instanței pentru indicarea moștenitorilor părâtului, precum și depunerea unui extras de carte funciară la zi, în termenul legal de 10 zile de la comunicarea adresei de complinire a lipsurilor.